

Sygn. akt XIV C 793/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P.

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jan Sterczała

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Szumiło

po rozpoznaniu w dniu 08 września 2016 roku w P.

sprawy z powództwa **B. H.**

przeciwko **Stowarzyszeniu (...) w S. W.**

o stwierdzenie nieważności uchwał

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

J. Sterczała

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu żądań pozwu z dnia 7 sierpnia 2015 roku powódka B. H. wniosła o:

- ustalenie nieważności uchwały nr 1/2015 z dnia 28 maja 2015 roku Walnego Zebrania Sprawozdawczego (...) Stowarzyszenia (...) w sprawie zmiany upoważnień do kont bankowych członków Zarządu Stowarzyszenia (...),
- ustalenie nieważności uchwały nr 2/2015 z dnia 28 maja 2015 roku Walnego Zebrania Sprawozdawczego (...) Stowarzyszenia (...) w sprawie dysponowania środkami finansowymi zgromadzonymi na kontach Stowarzyszenia (...),
- ustalenie nieważności uchwały nr 3/2015 z dnia 28 maja 2015 roku Walnego Zebrania Sprawozdawczego (...) Stowarzyszenia (...) w sprawie uzupełnienia składu Zarządu Stowarzyszenia Ogrodowego (...) na podstawie § 34 statutu Stowarzyszenia (...),
- zasądzenie od pozwanego Stowarzyszenia (...) na rzecz powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka podniosła, iż zgodnie z § 34 statutu, Zarząd, Komisja Rewizyjna lub Rozjemcza może, w razie zmniejszenia się liczby członków organu, dokooptować do swego składu innego członka. Mandat dokooptowanego członka wygasa podczas najbliższego walnego zebrania. W tej sytuacji podjęcie uchwały nr 3 w sprawie uzupełnienia składu zarządu, która ich nie powołuje, a tylko wskazuje, jest pozbawiona jakichkolwiek podstaw i sprzeczna z przepisami statutu. Podobnie uchwały nr 1 i 2 nie mają podstaw w obowiązujących u pozwanego przepisach. Dodatkowo powódka podała, iż zgodnie z § 31 ust. 4 statutu do kompetencji walnego zebrania należy uzupełnienie składu zarządu, a na podstawie § 34 dokooptowanie należy do uprawnień zarządu. W tej sytuacji, to najpierw zarząd winien wskazać osoby, które mają zostać dokooptowane do zarządu, a walne zebranie ma te osoby formalnie powołać. Powódka podniosła, iż w zaistniałej sytuacji (rezygnacji dotychczasowych członków zarządu)

winną formalnie zostać zwołane „nowe” walne zgromadzenie, na którym podjęto by uchwały o uzupełnieniu składu zarządu. Takie działania nie zostały jednak podjęte, tym samym uchwały podjęte na „II Etapie Zebrania” są nieważne.

W odpowiedzi na pozew pozwany Stowarzyszenie (...) z siedzibą w miejscowości S. W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powódki kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwany podał, iż walne zebranie z dnia 28 maja 2015 roku już od momentu rozpoczęcia miało bardzo burzliwy przebieg i było ukierunkowane na odwołanie dwóch członków zarządu, którzy zostali odsunięci przez ówczesną prezes zarządu B. H. od udziału w posiedzeniach, tj. I. M. i M. N.. Walne zebranie nie zgodziło się na odwołanie ww. osób. Wówczas członkowie zarządu: B. H., W. K., H. T. i D. C. opuścili bez żadnego wyjaśnienia salę obrad. Po powrocie wymienieni członkowie zarządu ograniczyli się do złożenia pisemnych oświadczeń o złożeniu mandatów i opuścili salę obrad. Na sali została liczba osób, która zgodnie ze statutem była władna podejmować uchwały. Walne zebranie pracowało zgodnie z przyjętym porządkiem obrad, co jest udokumentowane w protokole. Podjęte uchwały nr 1 – 3 zabezpieczyły działalność finansową i merytoryczną Stowarzyszenia do czasu zwołania kolejnego zebrania, które odbyło się 24 czerwca 2015 roku. Podjęcie ich było konieczne wobec nagłej rezygnacji czterech członków zarządu, w tym osób, które miały dostęp do konta bankowego. Komisja Uchwał i Wniosków również opuściła walne zebranie. Żadnej uchwały nie poddała pod głosowanie. Głosowanie uchwał przeprowadziła Komisja Rewizyjna. Na zebraniu nie dokonano wyboru nowych członków zarządu tylko przyjęto deklarację od trzech osób, które zarząd dokooptował do swojego składu na posiedzeniu w dniu 6 czerwca 2015 roku. Pozwany podniósł, iż dokooptowanie osób do zarządu to jego przywilej, zaś wybór tych osób przez walne zebranie tylko wzmacnia ich mandat. Zaskarżone przez powódkę uchwały były jedynymi uchwałami, które zostały podjęte na tym walnym zebraniu i tymczasowo zabezpieczyły możliwość funkcjonowania Stowarzyszenia. Dokumenty te zostały złożone do Sądu Rejestrowego i na ich podstawie nastąpił wpis do KRS. Zarząd, dokooptowane osoby, jak i Komisja Rewizyjna pełniły swoją funkcję do dnia 24 czerwca 2015 roku. W tym dniu odbyło się walne zgromadzenie, na którym został ustalony budżet Stowarzyszenia oraz zostały przeprowadzone nowe wybory. Ponownym wyborom poddał się zarząd i Komisja Rewizyjna. Zatem w dniu 24 czerwca 2015 roku zaskarżone w pozwie uchwały stały się bezprzedmiotowe. Sąd należy uznać, że powódka nie miała żadnego interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ich unieważnienie czy też stwierdzenie ich nieistnienia.

W uzupełnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego podniósł brak legitymacji procesowej powódki w przedmiotowej sprawie wskazując, iż powódka nie jest organem nadzorującym zgodnie z art. 29 ustawy z dnia 24 sierpnia 2015 roku Prawo o stowarzyszeniach. Co więcej, powódka złożyła rezygnację z członkostwa w Stowarzyszeniu, która została przyjęta. Również z tego względu nie ma interesu prawnego w zaskarżaniu uchwał Stowarzyszenia. Trudno w tej sytuacji upatrywać uprawnienia powódki do dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunkach bankowych Stowarzyszenia, czy też uprawnienia do decydowania o składzie osobowym organów podmiotu, którego nie jest członkiem. Niezależnie od powyższego pełnomocnik pozwanego wskazał, iż walne zebranie zwołane na dzień 28 maja 2015 roku w sposób prawidłowy było kontynuowane przez nowego przewodniczącego. Nie ma racji powódka twierdząc, że zostało formalnie zakończone, gdyż przewodniczący H. T. złożył rezygnację. Nie ma uprawnień do zamknięcia zebrania przewodniczący, który przestaje nim być na skutek złożenia rezygnacji. Potwierdzeniem powyższego jest zarejestrowanie przez Sąd Rejestrowy KRS podjętych przez Stowarzyszenie uchwał osobowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Stowarzyszenie (...) z siedzibą w miejscowości S. W. powstało na początku 2015 roku. Jego rejestracja w Krajowym Rejestrze Sądowym miała miejsce w dniu 6 lutego 2015 roku. Członkowie założyciele wybrali zarząd, w tym na prezesa – powódkę B. H..

W dniu 28 maja 2015 roku w I terminie o godzinie 17:30 rozpoczęło się Walne Zebranie Sprawozdawcze (...) Stowarzyszenia (...) zwołane przez zarząd.

Walne Zebranie przebiegało zgodnie z porządkiem obrad do pkt 8 lit. a, czyli głosowania nad odwołaniem II wiceprezesa zarządu M. N.. Po odbytych głosowaniu i nie odwołaniu M. N. przewodniczący zebrania H. T. ogłosił

pięciominutową przerwę. Po przerwie, w związku z nieodwołaniem M. N., czterech członkowie zarządu, tj. powódka B. H. (prezes zarządu), H. T. (wiceprezes zarządu), D. C. (skarbnik) i W. K. (sekretarz) złożyli rezygnacje z pełnionych funkcji.

W związku z tym, że rezygnację złożyły osoby, które pełniły na zebraniu funkcję przewodniczącego i protokolanta, swoje rezygnacje złożyli na ręce wiceprzewodniczącej Komisji Rewizyjnej J. G.. Po złożeniu rezygnacji ww. czterech członkowie zarządu wraz z kilkunastoma członkami Stowarzyszenia opuścili salę obrad.

Pozostałe, obecne na zebraniu osoby ustaliły liczbę członków, którzy pozostali na sali obrad stwierdzając, że na sali pozostało 30 członków Stowarzyszenia, co stanowi 53,57% wszystkich członków Stowarzyszenia. Członkowie ci w wyniku głosowania jednomyślnie podjęli następujące uchwały:

- Nr (...) w sprawie zmiany upoważnień do kont bankowych członków zarządu Stowarzyszenia (...); w uchwale wskazano, iż upoważniono następujące osoby: p.o. prezesa – M. N. i p.o. v-ce – M. M. (1) oraz po podjęciu uchwały przez zarząd o dokooptowaniu nowych członków zgodnie z § 34 statutu obowiązki skarbnika pełnić będzie M. B.;
- Nr (...) w sprawie dysponowania środkami finansowymi zgromadzonymi na kontach Stowarzyszenia (...); przedmiotowa uchwała dotyczyła upoważnienia członków wymienionych w uchwale nr 1/2015 do dysponowania środkami finansowymi zgromadzonymi na kontach bankowych Stowarzyszenia (...) w celu realizacji bieżących zobowiązań;
- Nr (...) w sprawie uzupełnienia składu zarządu Stowarzyszenia Ogrodowego (...) na podstawie § 34 statutu Stowarzyszenia (...); w przedmiotowej uchwale wskazano, iż uczestnicy Walnego Zebrania Sprawozdawczego (...) Stowarzyszenia (...) przyjęli niżej wymienione osoby, które zarząd na najbliższym posiedzeniu dokooptuje do swojego składu, tj. M. B., M. C. i U. B..

Na posiedzeniu w dniu 6 czerwca 2015 roku zarząd dokooptował do swojego składu członków, m. in. wskazanych w uchwale nr 3/2015, co następnie znalazło odzwierciedlenie we wpisach w rejestrze stowarzyszeń (...) dot. pozwanego.

dowód: informacje odpowiadające odpisowi aktualnemu z rejestru stowarzyszeń dot. pozwanego (k. 5 – 7, 89 – 94, 103 – 105, 130 - 132), statut pozwanego (k. 8 - 13), korespondencja prowadzona między członkami zarządu pozwanego a Komisją Rewizyjną (k. 68 - 73), zawiadomienie o terminie zwyczajnego walnego zebrania sprawozdawczego członków pozwanego wraz z porządkiem obrad (k. 14, 125), uchwała nr 5/2015z dnia 25 kwietnia 2015 roku wraz z uzasadnieniem (k. 126 – 127), uchwała nr 6/2015 z dnia 25 kwietnia 2015 roku wraz z uzasadnieniem (k. 128 – 129), protokół ze Zwyczajnego Walnego Zebrania Sprawozdawczego członków pozwanego z dnia 28 maja 2015 roku wraz z załącznikami (k. 15 – 16, 109 - 112), protokół z zebrania członków pozwanego Stowarzyszenia z dnia 28 maja 2015 roku godz. 20:00 wraz z załącznikami (k. 74 – 76), uchwała nr 1/2015 (k. 77), uchwała nr 2/2015 (k. 78), uchwała nr 3/2015 (k. 79), pismo powódki z dnia 15 czerwca 2015 roku wraz z załącznikami (k. 17 - 20), pismo H. T. z dnia 1 czerwca 2015 roku wraz z załącznikami (k. 21 – 25), przesłuchanie powódki B. H. (min. 00:02:41-00:11:11, 00:17:57-00:21:52 k. 136 w zw. z min. 00:04:27-00:15:10 k. 113), przesłuchanie członka zarządu pozwanego M. N. (min. 00:11:11-00:15:44 k. 136 w zw. z min. 00:15:10-00:26:42 k. 113v), przesłuchanie członka zarządu pozwanego M. M. (2) (min. 00:15:44-00:17:57 k. 136)

Podczas walnego zebrania członków pozwanego Stowarzyszenia w dniu 21 kwietnia 2016 roku powódka B. H. oraz W. H. złożyli na ręce sekretarza walnego zebrania deklarację rezygnacji z członkostwa w Stowarzyszeniu (...) w S. W. wnosząc jednocześnie o wykreślenie ich z listy członków założycieli.

dowód: deklaracja rezygnacji (k. 106)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie wskazanych wyżej dokumentów prywatnych i urzędowych oraz zeznań stron.

Dokumenty urzędowe z uwagi na ich walor z art. 244 § 1 k.p.c. stanowiły „dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone”. Z kolei zgromadzone w aktach sprawy dokumenty prywatne nie były przez strony kwestionowane co do ich prawdziwości i autentyczności.

Sąd uznał za wiarygodne zarówno zeznania powódki B. H., jak i członków zarządu pozwanego M. N. i M. M. (2) jedynie w zakresie przytaczanych przez nich okoliczności faktycznych, albowiem w tym zakresie zeznania te korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd nie uwzględnił natomiast oceny prawnej tych zdarzeń dokonywanej przez strony dokonując własnej interpretacji przepisów w tym zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka nieważności zaskarżonych uchwał upatrywała w wadliwościach formalnych związanych z procedurą podejmowania uchwał, a to poprzez uznanie, że:

- 1) „II Etap Walnego Zebrania” był nieważny z uwagi na fakt, iż walne zebranie w dniu 28 maja 2015 roku zostało formalnie zakończone o godz. 19:50 i brak było jakichkolwiek podstaw do jego kontynuowania; nowe zebranie, zgodnie z postanowieniami statutu, winno być formalnie zwołane, co w tej sprawie nie miało miejsca;
- 2) gdyby „II Etap” był faktycznie dalszym ciągiem prawidłowo zwołanego zebrania, kolejne uchwały musiałyby otrzymywać oznaczenie uwzględniające te wcześniej podjęte; tymczasem nowe zebranie nadało swoim „uchwałom” numerację od „1” do „3”, co świadczy o braku jakiejkolwiek kontynuacji prawidłowo zwołanego zebrania;
- 3) podjęcie uchwały nr 3/2015, z uwagi na treść § 34 statutu Stowarzyszenia, w sprawie uzupełnienia składu zarządu, która ich nie powołuje, a tylko wskazuje, jest pozbawiona jakichkolwiek podstaw i sprzeczna z przepisami statutu; najpierw zarząd winien wskazać osoby, które mają zostać dokooptowane do zarządu, a walne zebranie ma te osoby formalnie powołać;
- 4) uchwały nr 1/2015 i 2/2015 nie mają podstaw w obowiązujących u pozwanego przepisach.

Z tym stanowiskiem nie można się zgodzić, bowiem zgromadzony materiał dowodowy przeanalizowany w kontekście zapisów ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 roku Prawo o stowarzyszeniach (Dz.U.2015.1393 j.t.), nie daje podstaw do przyjęcia, że zaskarżone uchwały dotknięte były nieważnością, o której mowa w art. 58 § 1 k.c.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna.

Czynność prawna jest sprzeczna z ustawą, gdy jej treść jest formalnie i materialnie niezgodna z bezwzględnie obowiązującym przepisem prawa.

Nieważność bezwzględna, o której mowa w art. 58 k.c. jest najsurowszą sankcją wadliwości czynności prawnej i oznacza, że czynność ta nie wywołała i nie może wywołać skutków prawnych, powstaje z mocy prawa i datuje się od samego początku (*ex tunc*).

Wskazać należy, że statut Stowarzyszenia nie jest ustawą, a zatem uchwały – organów Stowarzyszenia będące czynnościami prawnymi (oświadczeniami woli) podjęte z naruszeniem regulacji statutu nie mogą być oceniane wprost jako czynności sprzeczne z ustawą, chyba że określona sprzeczność ze statutem jest *de facto* sprzecznością z ustawową regulacją. Przez ustawę należy rozumieć wszystkie normy prawne obowiązujące powszechnie i mieszczące się w katalogu źródeł prawa zawartym w art. 87 Konstytucji RP, do którego statuty i regulaminy nie należą.

W ocenie Sądu Okręgowego członkowi Stowarzyszenia co do zasady nie służy żądanie stwierdzenia nieważności uchwały Stowarzyszenia, oparciem którego będzie jedynie okoliczność naruszenia postanowień statutu. Prawo o

stowarzyszeniach nie przewiduje żadnego odrębnego powództwa o uchylenie lub stwierdzenie nieważności albo ustalenie istnienia czy nieistnienia uchwał władz stowarzyszenia, nie zawiera też delegacji do stosowania odpowiednio przepisów innych ustaw. Skoro więc statut nie jest ustawą, a jako jedyny „akt prawny” określa zasady funkcjonowania Stowarzyszenia należy go traktować jako czynność prawną – umowę, zaś stosunek członkostwa jako stosunek cywilnoprawny, do którego zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego. Zatem w celu ochrony stosunku członkostwa w przypadku uchybienia normie ustawowej można żądać stwierdzenia (ustalenia) nieważności uchwały na zasadzie art. 189 k.p.c.

Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W wypadku zatem wystąpienia z żądaniem znajdującym oparcie w przywołanym przepisie, podstawową kwestią podlegającą rozstrzygnięciu Sądu jest istnienie interesu prawnego po stronie zgłaszającego żądanie. Dopiero ustalenie, iż interes taki zachodzi uzasadnia dokonanie merytorycznej oceny zgłoszonego roszczenia.

Zważyć należy, że przez „interes prawny”, w znaczeniu art. 189 k.p.c., rozumieć należy istniejącą potrzebę uzyskania korzyści w sferze prawnej czy też, inaczej rzecz ujmując, potrzebę uzyskania wyroku odpowiedniej treści, wywołaną rzeczywistym naruszeniem albo zagrożeniem określonej sfery prawnej. Udzielenie ochrony przez sąd następuje tylko wówczas, gdy po stronie podmiotu ochrony tej żądającego, interes prawny w jej uzyskaniu rzeczywiście zachodzi.

Powódka podnosiła, iż jako członek Stowarzyszenia ma interes prawny w dbaniu o zgodność działań organów Stowarzyszenia z prawem i statutem, a w szczególności w tym, aby uniemożliwić podejmowanie uchwał niezgodnych z przepisami prawa i statutem. Ma zatem prawo kwestionować uchwały organów Stowarzyszenia, do którego przynależy, a które wywierają lub mogą wywierać wpływ na jej wewnętrzną sytuację prawną w zakresie jej praw i obowiązków. Powódka, bez bliższego wyjaśnienia podnosiła, że uchwały te były także sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, to jednak przywołana na poparcie tego zarzutu argumentacja w istocie odnosiła się do sposobu procedowania nad uchwałami i przywoływała normy statutu, które według niej zostały naruszone przez Stowarzyszenie.

Bezspornie każdy członek stowarzyszenia ma interes prawny w zaskarżeniu uchwały, jeżeli uchwała ta wywołuje skutki w sferze jego praw członkowskich. Nie wystarczy jednak samo powoływanie się na dążenie do tego, aby organy stowarzyszenia działały zgodnie z prawem i statutem, ponieważ nadzór nad legalnością działania stowarzyszenia pozostaje w gestii organów nadzoru, o których mowa w art. 29 prawa o stowarzyszeniach. Koniecznym jest natomiast wykazanie, że zaskarżone uchwały organów stowarzyszenia rodzą konkretne i niekorzystne skutki w sferze praw powoda, jako członka tej organizacji, bądź przynajmniej potencjalnie stwarzają realne zagrożenie dla jego prawnie chronionych interesów.

W ocenie Sądu powódka nie wykazała interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie nieważności zaskarżonych uchwał. Z okoliczności sprawy nie wynika, że ze strony pozwanego istniało realne zagrożenie jakichkolwiek praw, wynikających ze stosunku członkostwa powódki w tym stowarzyszeniu. Nie bez znaczenia jest również fakt, iż powódka podczas walnego zebrania w dniu 21 kwietnia 2016 roku złożyła na ręce sekretarza walnego zebrania deklarację rezygnacji z członkostwa w pozwanym Stowarzyszeniu (...). Rezygnacja powódki została przyjęta, tak więc powódka nie jest już członkiem pozwanego Stowarzyszenia.

W akceptowanej w orzecznictwie i nauce prawa mieszanej koncepcji interesu prawnego zakłada się, że składa się on z elementów obiektywnych, niezależnych od oceny i odczuć powoda, uzupełnionych elementami subiektywnymi, stanowiącymi osobiste, niejako wewnętrzne przekonanie powoda o potrzebie udzielenia mu ochrony sądowej, przy czym elementy subiektywne muszą wynikać z określonego stanu obiektywnego. Nie jest zatem w tym względzie wystarczająca subiektywnie przez powoda odczuwana, nie wynikająca natomiast z jakichkolwiek obiektywnych przesłanek, potrzeba wytoczenia powództwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w B. stoku z dnia 30 grudnia 2013 roku, I ACa 598/13, Lex nr 1415813). Również samo poczucie krzywdy i podejmowanie czynności z pobudek „moralnych” nie są równoznaczne z posiadaniem interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c.

Skuteczne powołanie się na interes prawny wymaga wykazania, że oczekiwane rozstrzygnięcie wywoła takie skutki w stosunkach między stronami, w następstwie których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie. W przedmiotowej sprawie powódka tego nie wykazała. Wskazywała jedynie, iż wystąpienie z przedmiotowym powództwem miało na celu „ośmieszenie tych ludzi” (rozprawa z dnia 8 września 2016 roku min. 00:20:43 k. 136).

Interes prawny w sprawie o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego lub prawa warunkuje możliwość badania i ustalenia prawdziwości twierdzeń powoda, że dany stosunek prawny lub prawo nie istnieje. Brak tej przesłanki prowadzi w rezultacie do oddalenia powództwa, bez potrzeby ustosunkowania się do zarzutu powódki, w którym powódka kwestionuje zasadność dalszego obradowania Walnego Zebrania Członków Stowarzyszenia (...) w dniu 28 maja 2015 roku, a w konsekwencji podjęte na tym zebraniu uchwały.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w punkcie 2 wyroku. Na powódce jako stronie, która przegrała niniejszy proces, ciąży obowiązek poniesienia kosztów procesu. Na zasądzoną na rzecz pozwanego kwotę 197,00zł składały się: koszty zastępstwa procesowego pozwanego w kwocie 180,00zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa powoda w wysokości 17,00zł.

Podstawą ustalenia wysokości kosztów zastępstwa procesowego były przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 461), tj. § 11 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2.

Wskazać należy, iż zasądzona przez sąd jako składnik kosztów procesu opłata adwokacka może się kształtować pomiędzy stawką minimalną a jej sześciokrotnością, zaś decyzja o jej wysokości w tych ramach zależy od kryteriów określonych przez przepisy art. 109 § 2 zdanie drugie k.p.c. i § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Sąd władny jest zatem miarkować kwotę wynagrodzenia, a także stwierdzić brak podstaw do zasądzenia wyższego wynagrodzenia, jeżeli skala aktywności adwokata pozostawała na przeciętnym poziomie.

Sąd miał na uwadze, iż w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły żadne nadzwyczajne okoliczności, a skala aktywności pełnomocnika pozwanego pozostała na przeciętnym poziomie, tym samym nie było podstaw do zasądzenia w niniejszej sprawie wynagrodzenia wyższego od stawki minimalnej.

SSO Jan Sterczała